

Николай Пеняшки

Любов от пръв поглед

„Природата е създала женския пол за
любов, а не за жестокост; жената трябва
буди нежност, а не страст...“

Лесинг

Сутринта се събудих рано. Заредих по навик кафеарката. За кратко време кафето беше беше готово. На фона на прекрасната утрин се лееше песен на „Щурците“. С първата глътка от кафето, запалих цигара. Жена ми сновеше из апартамента, и мърмореше тихичко, докато търсеше нещо. Не си казахме нито дума.

Телефонът звънна продължително.

– Киро, Пламен те търси! – провикна се Стела.

– Здравей! Чакам те, да прием кафе и да тръгваме! До пет минути да си в къщи!

Докато изядох сандвича, на вратата се звънна. Беше Пламен.

– Голям бързак си! – казах усмихнат с пълна уста.

– Здравсти! Къде е жена ти? – попита той, влизайки в антрето. Държеше цветя и парфюм.

– Сега идвам! – откликна тя, навярно чула разговора ни.

Извадих и моя подарък. Беше ден на будителя. Жена ми работеше като учителка в близката детска градина. Когатно се появи в антрето, Пламен и аз й връчихме подаръците и цветята. Бях й купил черна дамска чанта от естествена от естествена кожа, за каквато отдавна си мечтаеше.

– Не очаквах, признавам си! Когато се приберете, ще ви почерпя както се полага! – закани се целувайки и двама ни.

Изпихме кафето, и излязохме. Отпрашихме с мерцедеса към Варна. Бяхме поканени в едно читалище за празника. Двамата костюмирани, ухаещи на скъп парфюм, летяхме по пътя. Слънцето блестеше в очите ми, и се отразяваше в тях като в огледало. Сложих тъмните очила, а мислите в главата ми прииждаха като вълни, и се застигаха една друга. Като опитен морски вълк държах кормилото, и владеех кораба. Въпреки хаоса в главата ми, успяха почти винаги да се справя.

– Кажи нещо! Много си мълчалив! – подхвана Пламен.

С него отдавна бяхме приятели, и не си спомнях да е мълчал повече от десет минути. Така че и този път говореше повече отколкото трябва.

– Какво си се размечтал? Не след дълго, ще те запозная с една красавица – направи красречив жест, поглаждайки самодоволно брадата си. – А за мене остава една чародейка! Готина мадама, с черна коса, и възможно най-финното бедро което някога би съзercавал!

– Стига си бърборил! Лесно ти е на тебе, като не си женен – отговорих раздражен.

В мене се бореха различни чувства. Обичах жена си, и имах задължения към семейството, но страстта към нежния пол ми пречеше. Поне

жена ми да беше дала някакъв повод, но нямаше, за какво да я упрекна. Пуснах музика.

Хитовете на „Куин“ изпълниха пространството. Натиснах педала, и полетяхме по пътя. Скоростта беше другата ми слабост. Пристигнахме бързо, и паркирах колата на подходящо място пред читалището. Повечето гости не бяха дошли.

– След малко се връщам – каза Пламен, и влезе в сградата.

Появи се на изхода, с една чернокоса красавица под ръка – навярно неговата чародейка.

– Запознай се с приятеля ми! – обърна се към нея.

– Аз съм Наталия! – и протегна грациозно ръка.

– Удоволствието е мое! – представих се, поех ръката ѝ, която целунах галантно. Успях да я разгледам. Наистина бе красавица. Вече тайно завиждах на Пламен за откритието му.

– Да отидем в съседното кафене! Има още доста време – предложи Наталия. – След малко ще дойде една приятелка.

Очаквах нещо подобно, от солидарност към двата пола.

Не след дълго, към нас се присъедини изискана дама, около четиридесетте, която в първия момент ме впечатли. Когато спря погледа си върху мене, имах чувството, че през същността ми протича електричество. Не осъзнавах какво точно се случва, но когато седна срещу мен, потънах в гълъбовите ѝ очи. Изведнъж разбрах, че се влюбвам, и то от пръв поглед. Ако някой ми беше казал допреди час, че ще ми се случи нещо подобно на моята възраст, щях да му се изсмея в лицето. Но сега, то просто се случи, и бях като омагьосан.

– Казвам се Нина!... – промълви тя и се усмихна невинно.

– Кирил... – отговорих тихо, и поех ръката ѝ. Докоснах я с устни, и сякаш летях в облациите. Обзе ме такава безтегловност, че си мислех, ако се изправа, няма да се задържа, и сигурно ще отплавам нанякъде.

Разглеждах я с нескрит интерес. Кестенявата ѝ коса падаше върху раменете привидно небрежно, красивото ѝ лице сякаш беше модел представено от ренесансов художник. Отгатвах великолепните форми на тялото ѝ под дрехите, и не бях на себе си. Тя ме изпиваше с поглед, и продължаваше да ми се усмихва.

– Какво да Ви поръчам? – сетих се да попитам – Какво ще желаете?

– Хайде да си говорим на „ти“, нали намаш възражения? Днес още не съм пила кафе.

Пламен и Наталия си говореха нещо, и не пречеха на разговора ни, ако въобще това беше разговор.

– Казаха ми, че си инженер, математик и обичаш поезията. Дори пишеш стихове... – гледаше ме с нескрито любопитство. Аз преподавам по литература, така че имаме обща тема за разговор.

– Вярно е! Навремето баща ми настояваше, да запиша инженерна специалност, въпреки че ме влечеше литературата. Не съжалявам, че го послушах, но не се отказах от писането, макар че е трудно да вършат две различни неща – не знаех какво друго да й кажа, и замълчах.

– Някой беше казал, че поезията е математика... – погледна ме с проницателните си гълъбови очи.

– Сигурно е вярно, но в живота често взема връх чистата проза. Писането ми е отдушник от напрежението... – мислех, че говоря глупости.

В друг случай едва ли бих казал такива неща, но тя някак ме караше да бъда откровен.

– Харесвам мъжете от твоя тип и имам слабост към тях – беше директна и това ме поразя. Между нас вече се оформяше нещо страхотно, и то с такава скорост, че свят да ти се завие.

Не си бях представял, че за половин час, ще съм така хлътнал. Сякаш беше сън...

– Очарован съм от теб, и от искреността ти! Много си красива и интелигентна, а малко жени притежават тези качества.

Сякаш се гледах отстрани, и се чувствах изумен, как сипя комплименти на тази почти непозната жена.

– Искрен си, и го оценявам! Това има голямо значение за мене – казай ми тя, като продължаваше да ме съзерцава. – Можеш ли да ми кажеш някое твое стихотворение? – погледът й ме умоляваше, и бях готов да направя всичко за нея.

Въпреки, че досега не бях рецитирал стихове особено в бар, го направих. По-късно щях да се чудя, но в момента не бях въобще на себе си.

Изрецитирах любимото си стихотворение, което й направи страхотно впечатление.

– Прекрасно е! – възкликна развълнувана – Кажй ми още някое!... – и аз продължих. Харесваше ми, да имам такава почитателка.

А тя сякаш бе открила съкровище. Очите й блестяха. Сигурно сме изглеждали доста задълбочени, защото другите двама се извиниха, и ни оставиха насаме. След около час трябваше да започне празненството. Забравих за какво бях дошъл. Едва се въздържах. Изпитвах силно желание, да протегна ръце към нея, и да я притегля, а после..., не смеех да си представя какво ще последва.

Тя се премести до мен, и погали ръката ми. Прегърнах я. И тогава се случи нещо неестествено и неочаквано... Целувката...! Беше зашеметяваща, и не приличаше на нито една през живота ми. Имаше нещо необикновено в нея, в тази жена, и в този ден... Ако това наистина беше любов от пръв поглед, значи до този момент не я бях изпитвал, и не знаех нищо... Само съм си въобразявал...

Всичко това ми дойде, като гръм от ясно небе.

Мисълта да я любя веднага, ме изпълваше докрай, и нищо друго не ме интересуваше. Но изведнъж осъзнах, че губя разсъдъка си, и трябваше да се овладеея.

– Нина, всичко това е толкова неочаквано...! Просто не разбрах как се случи... Прости ми...! – не знаех какво друго да кажа в момента.

– Няма за какво да ти прощавам. Аз изпитвам същото. Случвало ми се е много отдавна, и почти бях забравила какво е... – тя ме гледаше, по детски чисто и открито.

Огново я целунах.

– И...какво да правим...? – попитах.

– Да отидем някъде...! Този миг е наш, и ще е жалко, ако го пропуснем!

Подчиних се, още повече, че го исках повече от нея в момента. Платих сметката, и отпрашихме с колата към най – близкия хотел. Не мислех за празника, нито за концерта, нито за жена ми, която сигурно щеше да ни чака, сложила масата. Сякаш бях в някаква мъгла, която ме отнасяше все по-нататък.

Дори не помня какво говорихме в колата.

Любихме се страстно и неочаквано нежно...Тя беше толкова различна от другите ми връзки, че дори не се опитвах да я сравнявам.

Животът понякога е изумителен. Сякаш отваря за нас вълшебната си кутия, и като фокусник прави чудеса, които никога няма да си обясним. Този ден беше такъв за мене. Да казвам ли, че останах с Нина и през нощта, и че после често се виждахме...!?

И нека Бог ми прости, ако любовта, която изпитвах, беше грях.

КРАЙ

© 2009 Николай Пеняшки

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12537>]